

Fábri Ferenc

A Magyarok Háza

VISSZHANG - LII. évfolyam 4. szám, 2008. január 25.

kapcsán - melyről Szira Péter írt remek riportot *Oly jó ébredni* címmel az ÉS 2008/1. számába - eszembe jut egy emlék. Fa emléktáblát akartam készíttetni, s a Kossuth Lajos utcai hirdetésre mentem be az épületbe. Itt valóban minden nagyon magyar volt és klerikális, a könyvesbolttól az ötvösön keresztül a bőrdíszművesig, természetesen a fafaragó kínálata is csöpögött Trianontól, Máriától, Wass Alberttől és Erdélytől.

A főnökkel részletesen megbeszéltük a szempontokat. Íves táblát szerettem volna, amelyet fatörzsre lehet szerelni. Húszezer forintot kért, amit szó nélkül elfogadtam, bár papírt nem adott róla. Néhány hét múlva telefont kaptam: elkészült a tábla. Másodszor egy hölgy, talán a főnök felesége fogadott, aki megkérdezte: hol van Bánk, ahová a tábla kerül. Nógrád megyében, válaszoltam, mire új kérdés hangzott el: a Balatonnál? Kiderült, hogy állandóan Erdélybe járnak, ez az ország csak amolyan kishaza számukra. Egyébként a táblát nem vettem át, mert a betűk megbeszélte sötétítése elmaradt. Az új határidőre minden elkészült. Az ár előzetes közlés nélkül harmincezerre ugrott, de lenyeltem, mivel még így is megérte. Szép munka volt. Az izgalmak közepett nem vettem észre, hogy a táblán a pedagógus szót rövid o-val írták. A vesszőt barna festékkel én tettem ki otthon: igazán nem lehetett észrevenni.

Fábri Ferenc